

Živjet će u našim srcima

Priznat ću vam nešto. Dugo vremena mi je trebalo da ovo napišem i iznesem svoje osjećaje. Pokušavala sam više puta, ali nije išlo. Nešto bih napisala, a onda bih odustala. Zašto? Razlog je jednostavan. Prvi put u životu shvaćam koliko riječ može imati težinu i kako se ne može baš sve opisati riječima. Ponekad ne mogu pronaći pravi izbor. A zapravo ne postoje toliko velike riječi kojima bih opisala ono što osjećam. I to mi se dogodilo baš sada.

Što napisati o čovjeku koji je dao svoj život za nas, našu slobodu i našu domovinu? Koje riječi uputiti njegovoj obitelji, supruzi, djeci, roditeljima, suborcima? Možda hvala? Kako to malo i siromašno zvuči. Možemo li pokušati razumjeti? Mi, generacija novog tisućljeća? Mi, koji nismo osjetili i ne znamo kako je bilo... Možemo li razumjeti osjećaj kada nekoga grliš i odlaziš, a znaš da postoji mogućnost da je to posljednji put? Ne vjerujem da možemo. Možemo li razumjeti i podijeliti bol koja nikada ne prestaje? Bol prvog Božića bez sina. Bol prvog rođendana bez oca. Bol prvog buđenja bez muža. Ne dao dragi Bog da to ikada osjetimo. Mislim da nemam pravo pričati o ratnim zbivanjima, ali jedno sigurno znam - rat nikome nije ništa dobro donio. Zato je dosta! Dosta je mržnje među ljudima! Dosta je ratovanja! Dosta grobova koje je rat donio! Dosta onih koji moraju provesti ostatak svog života vraćajući unatrag strašne slike i prizore!

Sve riječi ovoga svijeta male su i beznačajne da izreknu ono što srce osjeća. Ne želim zvučati previše patetično niti želim ponavljati ono što je toliko puta do sada rečeno. Ali jedno mogu reći: imamo slobodu zahvaljujući svim onim hrabrim braniteljima koji su nas napustili i ostavili da nastavimo gdje su oni stali. Upravo svim našim herojima trebamo obećati; obećati da ih nećemo prepustiti zaboravu.

Živjet će. Živjet će u našim srcima. U hrvatskom grbu na zidu učionice. Na križiću oko vrata. U svakoj pjesmi ispjevanoj dragoj nam Domovini. U svakoj zapaljenoj svijeći i izgovorenoj molitvi. Živjet će jer su ostavili svoj trag u beskraj.

A vama, dragi živi branitelji, što reći? Znam da nije onako kako ste sanjali i kako ste mislili da će biti. Znam i da je teško. Pogotovo kada dođu oni neki datumi i obljetnice pa se osjećaji skupe i počnu navirati sjećanja, sjećanja na ružne dane koji su, srećom, iza vas. I onda tako čvrsto stojite uzdignute glave, baš kao onih godina; ali u očima se vidi kako hrabro potiskujete suze i kroz neizbrisive slike sjećanja vraćate se na ona bojna polja gdje vam je ostalo pola duše. Znam da nepravda boli. Ali opet... Živi ste. Vratili ste se svome domu nakon svega - i Bogu hvala na tome. Nikad vam se nitko neće moći dovoljno zahvaliti! A nama, nepromišljenim ljudima, koji svakodnevno nekog drugog okrivljujemo i u svitanju novoga dana ljepotu ne prepoznavamo, želim poručiti da prestanemo...

Samo da rata više nikada ne bude i da u čitavom svijetu svjetlo Mira vječno sja.

Gabrijela Dugandžić, IV.5

Srednja škola dr. fra Slavka Barbarića, Čitluk